

**Φασούλης και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.- 'Στά δπλα...

Π.- Τί φωνάζεις, βρέ ;

Φ.- 'Στά δπλα, Περικλέτο...

ἐπὶ τῶν ὤμων τάγιστα τὸν σάκκον σου βαλέτω.

Π.- 'Αλλά γιατί, βρέ Φασούλη;

Φ.- Γιά τὴν κακὴ σου 'μέρα...

ἀπὸ μαρτυροῦ καὶ καπνὸ μυρίζ' ἡ ἀτμοσφαῖρα
καὶ διεδόθη πάραυτα εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν
πῶς προχωροῦν οἱ Βούλγαροι πρὸς τὴν Μακεδονίαν
κι' ἐπίστησαν μετ' τὴν φυλὴν ἐκείνην τῶν Πομάκων
καὶ ὡς ἐκ τούτου φαίνεται πῶς ἐχ' ἡ φάβα λάκκον.

Π.- 'Μίλα καλὰ, βρέ Φασούλη...

Φ.- Σὺ δὲ ὁμιλῶ σπουδαίως...

θαρρῶ πῶς πάλιν πόλεμος ἐπικείται ραγδαίως,
καὶ μόλις ἔμαθα κι' ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν
ἀμέσως μετ' πολεμικὴν ὥπλισθῆναι πανοπλίαν
ἐκ φόβου μὴ ὁ πόλεμος εἰς τὸ φερόδεν μ' εὐρῆ,
μὰ πῆρα καὶ φαρκόλογα καμπόση καὶ ἀλευρί
κι' ἐπῆγα στὸν Πρωθυπουργὸ μετ' μάτι πυρωμένο
νὰ τοῦ κολλήσω, Περικλή, τὸ χερί τὸ κοιμένο,
γιὰ νὰ μὴ μπόρῃς μετ' τὰ δῶδ τὸν πολεμὸ νὰ κἀνῃ...

Π.- 'Μίλα καλὰ...

Φ.- Σὺ δὲ ὁμιλῶ σπουδαίως, μεπελιδάνη.

Ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργός, ὑπὲρ ποτε γλυκὺς,
ἐκὺτταξέ τὰ ὄργανα τῆς Φιλαρμονικῆς,
ἐκείνα ποῦ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Σπᾶθη τῶρα
καὶ περὶ τούτων, Περικλή, Π ρ ω κ ε ς φύλλον δρα.

'Ἦπῃρα λοιπὸν τὸ φλοῦγκελχορν ἀπὸ τὸν Θεοδωρῆ
κι' αὐτὰ μετ' ἤχο πλάγιό τοῦ εἶπα καὶ βαρῶ :

«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξέ τὸ Τσοῦσικο ἀσκέρι
νὰ προχωρήσῃ στ' ἄγια τῶν Μακεδόνων μέρη

τώρα ὅπου σοῦ 'πέρασε ἡ τοῦ πολέμου λέξα
κι' ψαφῆ μισοῦρα τῆς ζηλευτῆ σου δόξα,

τώρα ποῦ πρέπει ἐμπροστὰ Κορόδοι τὸ Κουβέρο
κι' ἀρχίζω κτῆματα κι' ἐγὼ στὸ Φάληρο νὰ πέρνω,

τώρα ποῦ μὰς ἐλύσσαζε τὸ καθῶμα τοῦ 'Ἡλίου
καὶ στρίβουν βίδες δυναταῖς παντοῦ τὸ Βασιλείου,

ποῦ φῆνει τὸν πλανήτην μακ' κι' ὁ δίσκος τῆς Σελήνης
καὶ τρέχοντες εἰς τὰ λουτρά 'Υπάτης καὶ Κυλλήνης,

καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται ἀκίνδυνος τις βρόντος
γιὰ δακτυλίδια μερικὰ τῆς προσφιλοῦς Ἀρχόντος.»

Μὰ καὶ τὸ βομβροῦνιὸν ἐπῆρα τὸ μεγάλο

κι' αὐτὸ μετ' ἦγον ἀρχιστα βαρύτερον νὰ ψάλω :

«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξαν καὶ τὰ κηληναριὰ
μέσ' στῶν Πομάκων, Θεοδωρῆ, νὰ πᾶνε τὰ χωριὰ

τώρα ποῦ τὸ Ρωμαῖκο κορόδεται καὶ χαιρεῖ

καὶ τὰ παπούτσια ἐξαρνα ἐπῆρε εἰς τὸ χερί

ὁ πρὶν Νομάρχης ὁ τραχὺς, ποῦ δίχως τὸ κουκοῦτσι

τὰ δῶδ σου πόδια ἐβαλε σὲ τόσο δὰ παπούτσι,
καὶ ἦλθε ὁ Θανόπουλος μετ' σχέδια μεγάλα
κι' ὁ Δήμαρχος μαζί μ' αὐτὸν τὰ ἔχει μέλι γάλα,
διότι φιλοπόλιδα τὸν εἶπε καὶ εἰκότως,
ἐνῶ ἀφιλοπόλιδα τὸν ἔλεγε ὁ πρῶτος.»

Μὰ πῆρα καὶ τὸ τένορχον, τὸ ἄλτχορν, τὸ κορνέτο,
καὶ μετ' τὰ τρία ἔφαλα τιοῦστα, Περικλέτο :

«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξε ἡ φάρα τῶν Βουλγάρων
μέσ' στῶν Πομάκων τὸ χωριὸ νὰ τρέψῃ ἀρον ἀρον

τώρα ποῦ τάξις κυβερνᾷ τὰ πάντα κι' ἡσυχία
κι' ἐμπῆκαν κλέρταις στὸ μανδρὶ καὶ μὲς' στὰ Ἐπαρχεῖα,

τώρα ποῦ ἐτοιμάζονται κι' ἡ κάλπαις καὶ οἱ ψῆφοι
καὶ τρώγει τὰ μανίκια σου γιὰ νὰ μὴν ἐβγουν τζίφοι,

ποῦ σφάζονται' στὰ Σάλανα τάρνια καὶ τὰ κριάρια
καὶ 'στὴν δίκη σου τὴν ποδιὰ τὰ πρῶτα παλληκάρια,

ποῦ νέοι ψευτοπόλεμοι ἀρχίζουν τοῦ στρατοῦ
ἐκεῖ παρα τοὺς πρόποδας τοῦ γέροῦ Ὑμηττοῦ,

καὶ σὺ τὰς νίκαις χαιρετῆς μετ' στρατηγοῦ καμάρι,
κι' ἀφίνει κάθε μέλισσα ἐκ φόβου τὸ θυμάρι,

κι' οὐδὲ βυζαίνει τὸν χυμὸ γιὰ νὰ γεννησῇ μέλι,
κι' ἀπὸ τὸν φόβο λύνονται καὶ τὰ δικά μου μέλη.

Τώρα ποῦ κι' οἱ Χαγάμηδες, Ραββῖνοι καὶ παππάδες,
ἀναχωροῦν μετ' γυαλικά καὶ τούσους μαστραπάδες,

καὶ πᾶνε 'στὴν Καπερναοῦμ τὴν παραθαλάσσιαν
νὰ περιμένουν χάσκοντες τὸν μέλλοντα Μεσσιαν,

τώρα ποῦ πέρνεις κτῆματα καὶ σὺ 'στὴν Κηρισσιὰ
καὶ τρέχεις 'στουὺς λειμῶνάς της γιὰ φρέσκο καὶ δροσιὰ,

κι' ἐκεῖ μετ' τὰ κοᾶξ κοᾶξ τῶν λιγυρῶν βατράχων
τὸ μέλλον συλλογιζέσαι τῶν Μαραθωνομάχων.»

Μὰ πῆρα καὶ τὴν τρόμπατοῦ κι' αὐτὴν τὴν μπασαβιόλα,
τὸ μάσσο, τὸ εὐρωῖον, καὶ τὰ κλαρίνα ελα,

κι' ἀρχίζω 'στὴν διαπασῶν μετ' διαφόρους ἤχους
νὰ ψάλω πρὸς τὸν Θεοδωρῆν τοὺς παρακάτω στίχους :

«Εἰς τάρματα, Πρωθυπουργέ, βαρβῶτο παλληκάρι,
ἀς μὴ σαπίξῃ τὸ σταθὶ κρυμμένο στὸ φικάρι,

παντοῦ χλιοκέρανος ἀς βρέμεται βροντή,
ἀς γίνῃ ὅπως ἄλλοτε τσιφρούτῃ πατρντή,

καὶ μετ' τὰ βομβαρδῖνια καὶ μετ' τὰς μπασαβιόλας
ὅπὸ τὰ δπλα κάλεσε τὰς ἡλικίας ελας,

κι' εἰπὲ πῶς 'Ἐλληνας ἐομέν καὶ τέκνα τῆς ἀντάρας,
γιὰ βγάλῃ λόγους τῆς δραχμῆς καὶ λόγους τῆς πεντάρας.»

Μαῦρο μου μάτι φλογερό καὶ κόκκινὸ μου χεῖλι,
ὅπου σοῦ πρέπει γιὰ φαγι λαγός μετ' πετραχῆλι,

ἔβγα νὰ δῆς στρατεύματα καὶ μοῦτρα κερχιμπάρι,
ἔβγα νὰ δῆς τὸν διάβολο, ποῦ θὰ μὰς ἐναπαρή.

Σῆνω μετ' μάτια τέσσερα κι' ἰδὲ καλὰ καὶ κρῖνε,
γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ ξερνικὸ Τρικούπη δόλος εἶναι,

καὶ μόλις ὁ καμπόνηρος ἐπῆγε 'στὴν Σερβίαν

‘Ο Στρατηλάτης ὁ πολὺς τὸ βόμβαρδον φυσῶν
καλεῖ ἑστὰ ἄπλα καὶ αὐτοὺς τοὺς λούστρους τῶν Περσῶν.

πρὸς τοὺς Πομάκους ὤρμησαν οἱ Βούλγαροι μὲ βίαν
Αὐτὸς ὁ ἀριλότιμος νισάρι πιά δὲν ἔχει,
καὶ πάλι ἔπως φαίνεται κακὴ δουλειὰ σου τρέχει,
κι’ ἂν τὸν ἄερα ἔπως πρὶν ἀφήσης νὰ σοὺ πάρῃ
τρέμω μὴν κόψης, Θεοδωρῆ, καὶ κάθε σου ποδάρι.»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα, Περικλῆ, τοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα

κι’ ἀρπάσας ἓνα βόμβαρδον ἑστὸ σπῆτι μου ἐπήγα,
ἀλλὰ ἑστὸν δρόμον ἔμαθα πῶς εἶναι ἔλα φέμματα
κι’ ὁ Θεοδωρῆς ἐγλύτωσε ἀπὸ πολέμουσι καὶ αἵματα
κι’ ὡς γνωστικὸς σαλίγκαρος μὲς ἑστὸ καυκί τρυπῶνε...
Π.—‘Ὅστε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὲ τρόμπκα καὶ τρομπῶνι.

‘Ο μουσηγῆτης Θεοδωρῆς μονολογῶν περιχαρῆς.

Ἐμπρὸς!... ἄς ξεσπαθῶσωμεν εὐθὺς κατὰ τοῦ Σπάθης,
ἄς μείνῃ δίχως ὄργανον ἢ Φιλαρμονικὴ,
καὶ τῶν παθῶν του ἄρηγορα τὸν τάραχον ἄς πάθῃ
κι’ ἄς λείψῃ τὸ κελᾶδῆμα κι’ ἡ τόση μουσικὴ.
Δὲν ἔχει πλέον ἔλεος... τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ,
κι’ ὁ Σπάθης δίχως ὄργανον κανένα θ’ ἀπομείνῃ.

Ἐκεῖνος ὁ ἀνόσιος, ὅπου τὸ κράτος ἔδον
μὲ πανουργίας μικρὰς διέφθειρε καὶ δόλον,
ἐκεῖνος ἐπροσπάθησε μ’ ἀναίδειαν σπανίαν
νὰ φέρῃ φάλτσο δυνατὸ ἑστὴν τόσην ἁρμονίαν.
Διέφθειρε καὶ Ἄπολλωνας, διέφθειρε καὶ Μούσας,
κι’ ἔλας σχεδὸν τὰς ἑκαμὲ σαρανταποδαρούσας.

Τελείωσαν τὰ φέμματα... τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
τὰ ὄργανα ποὺ τοῦδωστε ἔμπρὶν Πρωθυπουργός
ἐγὼ μὲ μίαν προσαγῆν θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω
κι’ ὁ Σπάθης ὁ μουσικὸς θὰ στέκεται ἀργός.
Ἄποια εὐχαρίστησις κι’ ἐκδοκίχησις μεγάλη!...
ὁ Θεοδωρῆς τὸ ἄκτι του σ’ ἐκεῖνον θὰ τὸ βγάλῃ.

Ἄλλ’ ἐστὶ Δίκης ὀφθαλμὸς κι’ ἰδοὺ ἡ τιμωρία
ἐπέργεσαι ἀμειλικτος, μεγάλη, καὶ βαρεῖα.
Τὶ εἶψα ἐκδικήσεως ἀκράτητος μὲ φλέγει!...
κι’ αὐτὸς ὁ μέγας θριαμβὸς ἑστὸν Θεοδωρῆν ὠφείλετο,
κι’ ἔλος ὁ κόσμος σήμερα ἐπιτροπῶν θὰ λέγῃ:
«Ὁ, τι Τρικοῦπης ἔδωσε Θεόδωρος ἀφείλετο.»

Τελείωσαν τὰ φέμματα... τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
θὰ ξεσπαθῶσω κατ’ αὐτοῦ, θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω.
Αὐτὸς, ποὺ κατηγόρησαν οἱ Τάκηδες κι’ Ἀγάθοι,
ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ ἐπρέπει εἰς τὸν λαϊκὸν θηλειὰ,
τοῦ Δημοσίου ὄργανα ἐχάρισε τοῦ Σπάθης
ἔπως ὑμῆ τὴν ὀδὸν του καὶ ψάλλῃ τὴν Ἐλῆά.

Ἄποια, Σπάθης, ἄρηγορα τὰ τόσα ὄργανετα,
τῆς πέντε φουσαρμόνικαις, τὰ δύο κλαρινέτα,
κάθε γράν κάσσα τραντακτὴ καὶ κάθε μπασαβιέλα,
τρόμπκαις μαρινίαις, πῆφερα, διάφορα ταμπούρλα,
σουραύλια, ντέφια, τούμπανα, καθὼς καὶ τὰλλα ἔλα,
ποῦ σὰν τάκοῦν οἱ ἄνθρωποι τοὺς πιάνε τὴν μουρλα.